

Услади му се! — и дветѣ отново избухнаха въ веселѣ смѣхъ.

Влакътъ все още не идѣше. Пакъ зарпѣска дѣждъ. Нѣмаше ли край тоя день? Докторътъ измръзна, влѣзе въ натѣпканата чакалня и се изправи до вратата. До него, притиснато отзадъ, чакаше младо семейство: мжжъ, който държеше въ ржце детенце, обвито въ шарено одѣяло, и жена съ платнена чанта, отъ която се подаваха бутилка съ млѣко и шише вода. Детенцето — едно-две годишно, цѣлото накачулено, подаваше главичката си, розова, усмихната, и една ржка, която размахваше целулоидна хлопка. То въртѣше живи очи наоколо си, отвреме-навреме се засмиваше гласно, като че изхълцваше и ломотѣше нѣщо на своя неразбранъ езикъ. Майката, съвсемъ младичка, го гледаше съ стопенъ отъ нѣжностъ погледъ, и току го завиваше да не изстине. Скромно облѣчена, слаба и съ тъмни кржгове подъ очитѣ, личеше, че тя отново е бременна. Бащата, дълговратъ момъкъ съ плахо-усмихнато лице, стискаше детето, пазейки да не пречи на другитѣ. Тѣ гледаха съ стѣснение тоя чуждъ, добре облѣченъ мжжъ,